

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 56 ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1948 (Π. Ο. Η.) ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΑΧ. 500

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΗΡΩΪΚΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ

«*Ἀσθενὴς ἦμην καὶ ἤλθατε πρὸς με*» [Λόγοι τοῦ Κυρίου]

Ἀπὸ τὰς πλέον ζωηροτέρας σκηναὶς τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἐκεῖναι, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Σωτὴρ ἐξέτεινε φιλοστόργως τὴν ἄχραντον χεῖρα Του ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀσθενῶν. Δὲν παρῆχε διὰ τῆς χειρονομίας αὐτῆς μόνον τὴν ἴασιν κατὰ θαυματουργικὸν τρόπον· ἐξέφραζε συγχρόνως ὅλον τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης ποὺ πρέπει νὰ αισθάνεται μία εὐγενὴς ψυχὴ πρὸς τὰ ἀξιοσυμπάθητα αὐτὰ θύματα τοῦ πόνου, πρὸς τοὺς αἰδηροδεσμίους αἰχμαλώτους τῆς ὁδύνης.

Πραγματικῶς δὲν ὑπάρχει εὐγενεστέρα πράξις

ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς ἀσθενοῦς· δὲν ὑπάρχει ὠραιότερα χειρονομία ἀπὸ τὴν θαπείαν τῆς πυρεσοῦσης κεφαλῆς του, ἢ τὸν ψηλαφισμὸν τῶν ἀκρωτηριασμένων μελῶν του· δὲν ὑπάρχει ὅμως καὶ εὐφωτότερον κήρυγμα ἀγάπης ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ καθήκοντος. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὁ ἐπισκέπτης ἐξευγενίζεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, ἐκτιμᾷ περισσότερον καὶ πρακτικώτερον τὸν ἄνθρωπον, μακρὰν τῶν φιληδόνων σειρήνων τῶν κοσμικῶν ἀπολαύσεων καὶ μεταβάλλεται εἰς ἓνα ἐ-

πωφελῇ παράγοντα. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀσθενὴς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐπισκέπτου εὐγνωμονεῖ τὴν κοινωνίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται πλέον συμπάθειαν καὶ ἀγάπην, ἀντὶ τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀποστροφῆς ποῦ τοῦ ἐμπνέει ἡ ἀσθένεια καὶ τὸ τραῦμα.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐκτιμήσας τὰ μέγιστα τὴν σπουδαιότητα τῆς οὐσιώδους ὑποχρεώσεως αὐτῆς, ἀπαριθμεῖ μεταξὺ τῶν κριτηρίων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ διαχωρισθῶσι οἱ δίκαιοι τῶν ἀδίκων καὶ τὴν ἐπίσκεψιν ἀσθενῶν. Τίς θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν βροντώδη ἐκείνην φωνὴν τὴν ἄλλοτε μὲν διελέγχουσαν, ἄλλοτε δὲ ἐπιβραβεύουσαν ἕνα ἕκαστον ἡμῶν καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὰ συνηγμένα πλήθη τῆς ἀνθρωπότητος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ: «Ἀσθενὴς ἡμὴν καὶ ἡλθατε πρὸς με»!

Ἀλλὰ ἐὰν ὁ ἀσθενὴς πρόπη νὰ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης μας καὶ τῆς στοργῆς μας, τί πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀκρωτηριασθεὶς ὁ παραμορφωθείς χάριν εὐγενεστάτων ἰδανικῶν, ἐγκλεισμένων καὶ ἐκφραζομένων διὰ τῶν λέξεων: ΘΡΗΣΚΕΙΑ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ—ΠΑΤΡΙΣ; Τί δύναται νὰ εἴπῃ τις καὶ πῶς πρέπει νὰ περιβάλλῃ τὸν ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ πόνου, καὶ στερηθέντα διὰ βίου ἢ τῆς χειρὸς του ἢ τοῦ ποδὸς του, ἢ καὶ συναμφοτέρων τούτων ἢ ἀπωλέσαντα τὸ γλυκύτατον καὶ παρήγορον φῶς τῶν ὀφθαλμῶν; Νέος εἰκοσαετής κατέστη ἀνίκανος καὶ προκαλεῖ ἐνίοτε τὸν ἀποτροπιασμόν τῶν γνωστῶν του ἐξ αἰτίας τῆς ἐπικτηθείσης παραμορφώσεώς του. Τίνος ἔνεκεν; Οὔτε ἐπιστρέφων ἐκ νυκτερινῶν ὁργίων ταῦτα ἔπαθε, οὔτε γεόμενος θῦμα αὐτοκνητιστικοῦ δυστυχήματος. Ἀλλὰ διότι προέβαλε τὰ δασέα στήθη του ὑπέικων εἰς τὴν θέλησιν καὶ ἀξίωσιν ἐνὸς πλήθους ἐπικαλεσθέντος τὴν νεανικὴν του ὁρμὴν χάριν τῆς Σωτηρίας του καὶ τῆς ἐλευθερίας του.

Τι ὀφείλομεν λοιπὸν εἰς αὐτόν; Τὸ πᾶν. Χάριν αὐτοῦ ὀφείλομεν νὰ ἀνακόψωμεν τὴν διαοικέδασίν μας· χάριν αὐτοῦ ὀφείλομεν νὰ περιορίσωμεν τὰς δαπάνας μας· χάριν αὐτοῦ ὀφείλομεν νὰ θυσιάσωμεν κάτι, δεδομένου ὅτι καὶ αὐτὸς ἐθυσίασε χάριν ἡμῶν τὸ πᾶν. Ἰδετέ τον. Ἦτο πρὶν εὐσταλέστατος νεανίας καὶ φέρεται τώρα ἐπὶ τρογοφόρον κλίνης. Ἐφφερε πρὶν λάμποντας καὶ ἐκπλήσσοντας ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπέμειναν τώρα δύο αἱματηραὶ ὀπαὶ· ἔτρεχε πρὶν ὥς ἀκμαῖα ἔλαφος καὶ προσκόπτεται τώρα ἐπὶ τῶν λίθων ἐλαυνόμενος τῇ βοηθείᾳ τῆς βακτηρίας.

Εἰς ἕνα τοιοῦτον θέαμα ποῖος δὲν θὰ συγκινηθῇ; Ποῖος θὰ ἐπιβάλλῃ σιγὴν εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας του, ἐπηρεαζόμενος ἀπὸ πολιτικὰς σκέψεις καὶ κομματικὰ φρονήματα; Ποῖος δὲν θὰ ἀναφωνήσῃ ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ διερχομένου τραυματίου: «Δυστυχισμένο ἑλληνόπουλο, εἶσαι θῦμα τῆς τρομερᾶς καταγίδος τοῦ τόπου μας· εἶσαι ὅμως συγχρόνως ὁ μυθικός Προμηθεὺς ποὺ ἐξησφάλισε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ φῶς τῶν ἰδανικῶν στὴν πατρίδα μας».

Τὰς σκέψεις αὐτὰς συλλαβοῦσα καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς τὰ τραυματισθέντα παιδιὰ. Τῆς, συγχρόνως δὲ νὰ ἔλθῃ παραστάτις τοῦ πόνου τῶν ἀνακουφίζουσα ὅσον εἰς αὐτὴν δυνατόν, ἀπὸ

τὴν ὁδὴν καὶ τὴν θλίψιν των. Πρὸς τοῦτο συνεκρότησε ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρον ὡς ἐκπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ προέδρον τῆς Ἐπιτροπῆς τὸν ἀρχιμανδρίτην Μαρτύριον Ζούλιαν, τὸν κ. Β. Κηρῦκον ὡς ἐκπρόσωπον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ τοὺς κ. κ. Σταῦρον Καραμήτσον, Παναγιώτην Καλαμάκη καὶ Λιονύσιον Μπατιστάτον, ἐκπροσωποῦντας τὴν Ἐνωσιν Νέων. ἤτις ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παρασκευάσῃ μερικὰς ἐξορμήσεις εἰς τὰ καταφύγια τοῦ τετιμημένου πόνου. Τὸ ἔργον τῆς ἡτορ δὲν ὅμως τὸ ἔφερεν εἰς πέρας, διότι καὶ ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὑπῆρχε καὶ προθυμία ἀρκετὴ ἐκ μέρους τῶν ἐκκλησιασμάτων παρετηρηθῆ.

Ἦτο συγκινητικὸν τὸ θέαμα τῆς προσφορᾶς χρημάτων καὶ εἰδῶν. Ὑστερήματα, νεανικαὶ οἰκονομίαι, γεροντικά ἀποθέματα, μαθητικά ἔπαθλα, ὅλα διετίθεντο εὐχαρίστως χάριν τοῦ ὠραίου αὐτοῦ σκοποῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ προετοιμασία ὑπῆξε ἀλησμόνητος. Τὰ συνεργεῖα συσκευασίας τῶν δώρων εἰργάσθησαν ἐντατικά. Κυρίαί καὶ δεσποινίδες ἐγκαταλείπουν τὰς ἐργασίας των, ἀνῆρχοντο καθ' ἑκάστην εἰς τὰ γραφεῖα ὅπου εἰργάζοντο ἀξιεπαίνως ὑπὸ τὰς κατευθύνσεις τῶν ἱερέων μας. Οἱ ἱερεῖς μας πρωτοστάται εἰς τὴν εἰρηνικὴν αὐτὴν ἐξόρμησιν, ἀπέδειξαν ὅτι γνωρίζουν καλῶς τὴν ἀποστολὴν των, ἤτις ἐπεκτείνεται πολὺ πέραν τοῦ περιβάλλοντος τῶν ἱερῶν Ναῶν.

Καρπὸς τῆς ἐργασίας αὐτῆς ὑπῆρχε ἡ συσκευασία χιλιάδων δεμάτων ἑκάστου τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία ὑπερέβαινε τὰς 30.000 δραχμῶν. Ποικιλία δώρων. Φιλότεχνος συσκευασία!

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν καὶ προεκάλεσε τὸν θαυμασμόν ὅλων, ὑπῆρχε ἡ ἐξόρμησις. Δύο μεγάλα νοσοκομεῖα, τὸ Ρίμνι καὶ τὸ 423 τοῦ Ψυχικοῦ μὲ ὑπερχιλίους ἀσθενεῖς ἕκαστον, τὰ ἐπεσκέφθη ἡ Ἐπιτροπὴ.

Εἶναι δὲ ἀδύνατον νὰ ἀποδώσῃ κανεὶς μὲ πτωχὰς καὶ τετριμμένας λέξεις τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἐργασίας. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἱεράρχης ἐπήρθη ἐπὶ τοσοῦτον ἐν μέσῳ τῶν ἡρωϊκῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος εὐρισκόμενος, ὥστε ἔπαλλε ἀπὸ ἐνθουσιασμόν. Περιήρχετο ἐν πρὸς ἐν τὰ κρεβάτια, συνωμίλει, ἠσπάζετο, ἠλόγει. Ἐξῆ μίαν ἐντελῶς διάφορον στιγμὴν. Τὴν στιγμὴν τῆς ἀρωγῆς. Οἱ λόγοι του πρὸς τοὺς τραυματίας ἦσαν γλυκίφθογγοι ὕμνοι λα τρείας πρὸς τὴν, ἀνδρείαν καὶ τὴν ψυχικὴν ὑπερογὴν τῶν τραυματιῶν. Ἀπέβλεπον δὲ εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τοῦ πόνου καὶ εἰς τὴν ἐξευγένισιν τῶν τραυμάτων.

Τὸν ἠκολούθουν σεμναὶ κυρίαί καὶ δεσποινίδες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς διανέμουναι τὰ δῶρα. Τὰ τρυφερὰ αὐτὰ πλάσματα ἀνεβίωσαν τὴν μορφήν τῆς φιλοστόργου Ταβιδᾶς. Μία ὥρα εἰκὼν τὴν ὁποίαν ἀπεκόμισα ὅσοι παρηκολούθησαν τὰς ἐξορμήσεις αὐτὰς ἦτο καὶ αὕτη: Αἱ γυναῖκες τῆς πίστεως, αἱ μυροφόροι τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ μὲν διανέμουναι δῶρα, ἄλλαι δὲ περιβεβλημέναι τὴν ἐντιμον στολὴν τῆς θυσίας χάριν τοῦ ἀσθενοῦς! Πόσα δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ μία ἐνάρετος γυναῖκα! Ὑπάρχει ἀραγε ἀσφαλεστέρα ὁδὸς ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς θυσίας καὶ εὐγενεστέρα ἀποστολὴ ἀπὸ τὴν

ἀποστολὴν τῆς ἀγάπης; Καὶ ἐν τούτοις πόσαι νεανίδες τὴν ἀγνοοῦν!

Ὅπως ἰδιαιτέρως μᾶς συνεκίνησε τὸ φρόνημα τῶν τραυματιῶν. Παρὰ τὴν δριμύτητα τῶν τραυμάτων καὶ τοὺς πόνους τῶν πληγῶν, κατείχοντο ἀπὸ μίαν πρωτοφανῆ ψυχραιμίαν ἣτις ἐνίσχυε πρωτίστως τοὺς ἐπισκέπτας. Μετριόφρονες εἰς τοὺς ἐπαίνους μας, ταπεινοὶ λάτρεις τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς πατρίδος!

Ἡ χαρὰ τῶν ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς μας ὑπῆρξε μεγίστη. Σχεδὸν ὅλοι μᾶς παρακάλουν νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰς ἐπισκέψεις αὐτάς. Τὸ πρόσωπόν των ἔφερε ἀνάμεικτον τὸν πόνον μετὰ τῆς χαρᾶς. Τὰ φρονήματά των ἐξεδηλώθησαν εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ ἡρωϊκοῦ παλληκαριοῦ τῆς Τριπόλεως Μιτζίθρα Νικολάου στὸ Ἀρσάκειο. Λόγια ἀπλᾶ, πλήρη παλμοῦ, ἐμπνευσμένα μᾶς ἔφεραν δάκρυα στὰ μάτια. Κανεὶς μᾶς δὲν θὰ τὰ ξεχάσῃ!

Ἀλλὰ καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν ἐπισκέψεων αὐτῶν ὑπῆρξε μεγίστη. Ὁ Δ)τῆς τοῦ Νοσοκομείου Ρίμινι ἤλθε ἐπὶ τούτῳ νὰ συγχαρῇ τὸν Δεσπότην καὶ νὰ τὸν παρακλέσῃ νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς περιπάτους τοῦ αὐτοῦ. Ὅλον τὸ προσωπικὸν τὸν περιέβαλλεν μὲ ἐξαιρετικὴν στοργήν. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν Δ)ντὴν τοῦ 423, ὅστις μάλιστα μᾶς ἀνέπτυξε καὶ τὴν ἀγαθὴν σκοπιμότητα τῶν ἐπισκέψεων αὐτῶν, διὰ τῆς ἐξευγενίσεως τῶν πονεμένων ψυχῶν.

Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε ἀρίστη. Καίτοι ὀφείλονται ἔπαινοι εἰς ἀπαντας τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς, οἵτινες διὰ τοῦ ὀβολοῦ τῶν ἐνίσχυσαν τὴν ὥραίαν αὐτὴν προσπάθειαν ἐν τούτοις δύναται νὰ ἐξαρθῇ ἡ συμβολὴ ὠρισμένων. Οὕτω ὁ πατὴρ Μαρτύριος τοῦ Πειραιῶς εἰργάσθη ἀόκνως καὶ εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία τῆς πρώτης ἐπισκέψεως εἰς τὸ Ρίμινι.

Ἐργάτης ἄοκνος καὶ ἀθόρυβος γνωρίζει νὰ ἐμπνέῃ καὶ νὰ ἐνθουσιάζῃ.

Ἀξία ἐξάρσεως ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐργασία τοῦ καθηγητοῦ κ. Νικολάου Κωλέττη. Μὲ τὴν ἐκλεκτὴν χορωδίαν του ἐνεθουσίασε τοὺς τραυματίας. Πράγματι πόσον οἱ ὥραϊοι θρησκευτικοὶ καὶ πατριωτικοὶ ὕμνοι τέρπουν καὶ διδάσκουν! Ἀλλὰ καὶ πόσον ψυχαγωγοῦν τοὺς πονεμένους! Εἶναι τὸ πρῶτον δόλωμα τῆς πνευματικῆς ἀγκιστρώσεως.

Αἱ ἐξορμήσεις αὐταὶ ἦσαν πνευματικὰ λουτρά διὰ τοὺς συμμετασχόντας. Ὅλοι μας ἐξερχόμενοι τῶν νοσοκομείων εἴχομεν μίαν ἄλλην διάθεσιν, εἴχομεν ἀναπτέρωσι τὸ φρόνημά μας.

Ὅλοι δὲ ὅσοι συμμετέσχον δύνανται νὰ διαβιβάσουν εἰς τὰ πλήθη τῶν ὀρθοδόξων τὰς εὐχαριστίας τῶν τραυματιῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς παρακλήσεις των: Ἀπέναντι τῶν ὅσων ἐθυσιάσαν, νὰ θυσιάσωμεν καὶ ἡμεῖς μίαν ὥραν πλησίον των. Ἀλλὰ καὶ μήπως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀξίωσις τοῦ Σωτῆρος μας, διὰ τὴν ὁποίαν, ἐφ' ὅσον θὰ ἐκτελέσωμεν, θὰ εἴπῃ μὲ ἰλαρὸν πρόσωπον πρὸς ἡμᾶς: «Ἀσθενὴς ἦμην καὶ ἤλθατε πρὸς με»!

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἃς ἐγκαταλείψωμεν τοὺς λόγους καὶ τὰς συζητήσεις καὶ ἃς ἀναλάβωμεν τὴν σταυροφορίαν τῆς ἀνακουρίσεως τῶν πονεμένων ἡθικῶς καὶ ὕλικῶς. Ἀγάπη ὁ Σκοπὸς μας. Στοργὴ ἡ ἐπι-

δίωξις μας. Θωπεύοντες δὲ τὰς κεφαλὰς τῶν τραυματιῶν μας καὶ ψηλαφοῦντες τὰ ἀκρωτηριασμένα μέλη των, ἃς ἐπικαλεσθῶμεν τὸν Θεὸν τῆς Εἰρήνης, ὅπως ἀποκαταστήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν προσφιλῆ καὶ πολυπαθεστάτην πατρίδα μας.

ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 7 ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17|30—8—48

ΕΞΩΔΙΚΟΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Τ ῆ

Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας
τ ῆς Ἐ λ λ ᾶ δ ο ς

Διὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν κ.κ. Δαμασκηνοῦ

Ἀ θ ῆ ν α ς

Ὁ Ἱερατικός Σύνδεσμος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 521 ἐ. ἔ. Ἐγκυκλίου τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας δι' ἧς καθορίζεται ὁ τρόπος τῆς ἀποδοχῆς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἱερέων εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς, συνελθὼν εἰς Γενικὴν Συνεδρίαν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Ἀγ. Διανυλίας ἐν τοῖς οἰκείοις Γραφείοις ἔλαβε παμψηφεί τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις.

1) Ἐκφράζει τὴν βαθεῖαν λύπην καὶ τὴν ἀποδοκίμασιν τοῦ δι' ἣν ἔλαβεν ἀπόφασιν ἡ καινοτόμος Ἱεραρχία, τὴν ἀφορῶσαν τὸν τρόπον καθ' ὃν αὕτη θὰ δέχεται εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς τοὺς μετανοοῦντας ἐκ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἱερέων καὶ προσφεύγοντας εἰς τὸ ἔλεος Αὐτῆς. Εἶναι δὲ ὁ τρόπος οὗτος ὁ ἐπόμενος.

Τοὺς μὲν κανονικῶς χειροτονουμένους ἐξ αὐτῶν καὶ προσχωρήσαντας εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας θὰ δέχονται εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν δι' ἑνὸς λιβέλλου, τοὺς δὲ χειροτονηθέντας ὑπὸ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἀρχιερέων θὰ δέχονται δι' ἀναχειροτονίας, μὴ οὔσης δῆθεν ἐγκύρου τῆς πρώτης χειροτονίας αὐτῶν.

2) Δηλοῖ εἰς τὴν καινοτόμον Ἱεραρχίαν ὅτι ὁ Σύνδεσμος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἱερέων ἀφ' ἧς ἡμέρας διέκοψεν πᾶσαν Ἐκκλησι. ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῆς, συνεπεῖα τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας οὐδεμίαν σχέσιν καὶ ἐξάρτησιν ἔχει ἐξ αὐτῆς, ἧς πᾶσα δικαιοδοσία ἐπ' αὐτοῦ ἔπαυσεν ἔκτοτε κανονικῶς.

3) Διαβεβαίει ὅτι ἂν οὗτος διέκοψεν πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ ἐξάρτησιν ἐξ αὐτῆς τοῦτο ἔπραξεν οὐχὶ αὐθαιρέτως καὶ ἐκ λόγων προσωπικῶν, ἀλλ' ἐκ λόγων θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἀποστεργούσης νὰ δεχθῇ τὴν ὑπὸ τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας εἰσαχθεῖσαν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν τὴν ἀντιστρατευομένην πρὸς τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας καὶ εἰς τοὺς αἰωνοβίους τῆς Ὁρθοδοξίας θεσμούς.

4) Δικαιολογεῖ τὴν τοιαύτην διακοπὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετ' αὐτῆς καὶ πρὸ τῆς

Συνοδικῆς διαγνώμης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ 15ου Κανόνος τῆς ΑΒας καὶ τοῦ 3ου τῆς Γης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὸν διακελεύοντα, ὅπως οἱ πρὸς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους συμφρονοῦντες Κληρικοὶ οὐδαμῶς κατὰ μηδένα τρόπον ὑπακούωσιν εἰς τοὺς ἀποστατήσαντας Ἐπισκόπους ἀπὸ τὸ Πνεῦμα καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκ. Συνόδων.

5) Καταδικάζει καὶ ἀποκηρύττει τὴν ἀναχειροτονίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἱερέων, τῶν χειροτονηθέντων κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ὡς ὕβριν καὶ βλασφημίαν πρὸς Αὐτὸ τὸ Ἁγ. Πνεῦμα, ὅπερ προχειρίζεται τοὺς ὑποψηφίους εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς Ἱερωσύνης καὶ οὐ ἡ χάρις καὶ τὰ χαρίσματα κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον εἰσὶν ἀνεξάλειπτα καὶ ὡς παράβασιν τοῦ 57ου Κανόνος τῆς ἐν Καρθαγένῃ καὶ τοῦ 68ου Ἀποστολικοῦ Κανόνος.

6) Μετὰ φρίκης καὶ ἀποτροπιασμοῦ καταδικάζομεν τὸν τῶν Μητροπολίτην Χίου Παντελεήμονα, τὸν προβάντα ἀνευ φόβου Θεοῦ εἰς ἀναχειροτονίαν δύο Παλαιοημερολογιτῶν Ἱερέων ἐπὶ βλασφημίᾳ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, ὅσω καὶ τοὺς δεχθέντας νὰ ἀναχειροτονηθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ, Παντελεήμονα Γιάλην καὶ Χρῦσανθον Ἱερομόναχον.

7) Ἡ φρίκη αὕτη καὶ ὁ ἀποτροπιασμός θὰ εἶρη πλήρη τὴν δικαιολογίαν, ὅταν συνεπείᾳ τῆς εἰρημένης Ἐγκυκλίου τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας θὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Χίου νὰ ἀναβαπτίσῃ καὶ πάντα τὰ βρέφη, ἅτινα ἐβαπτίσθησαν, καὶ ἐκ δευτέρου νὰ στεφανώσῃ πάντας ὅσους ἐστεφάνωσαν οὗτοι πρὶν ἀναχειροτονηθῶσι, πρὸς χλεύην καὶ ἐμπαιγμὸν καὶ αὐτῶν τῶν Ἁγ. Μυστηρίων.

8) Διαβεβαίωσι τὴν καινοτόμον Ἱεραρχίαν ὅτι ἐξακολουθεῖ ὁ Ἱερατικός Σύνδεσμος νὰ θεωρῇ αὐτήν, ὡς ἀποσχισθεῖσαν ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, συνεπείᾳ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, τῆς καταδικασμένης ὑπὸ Πανορθόδοξων Συνόδων καὶ διαβεβαίωσι αὐτήν ὅτι οὐδὰ μὴ οὐδέποτε κἀν τι γένηται θὰ προσφύγῃ οὗτος ὀρθοδόξων εἰς τοὺς κόλπους τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας ἐξ ἧς ἀπεσπάσθη διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἵνα μὴ καταστῇ καὶ οὗτος ἐπίορκος προδίδων τὴν ἡν ἐνεπιστεύθη, ἱερὰν παρακαταθήκην κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ.

9) Εὐχαριστεῖ τὴν καινοτόμον Διοικ. Σύνοδον διὰ τὴν πρόνοιαν ἣν ἐπεδείξατο αὕτη διὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας Ἱερεῖς ἐκ προθέσεως ὅπως παρασύρῃ καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν καὶ στερήσῃ οὕτω τοὺς Παλαιοημερολογίτας, τοὺς ἀκραιφνεῖς τούτους λάτρεις τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, τῶν Ὁρθόδοξων Ἱερέων, παρ' ὧν καὶ μόνον δέχονται τὴν χάριν καὶ τὸν Ἁγιασμόν.

10) Καὶ τελευταῖον ὁ Ἱερατικός Σύλλογος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ποιεῖται ἔκκλησιν εἰς τὴν Διοικ. Σύνοδον, ὅπως ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἐταλάνισε τὸν σκανδαλοποιὸν καὶ ἠὺχῆθη, ὅπως ὦσιν ἡνωμένοι ὅλοι οἱ ὁπαδοὶ Αὐτοῦ ἀγαθυνθῇ καὶ ἄρῃ τὸν ὁμαδικὸν σκανδαλισμὸν τῶν πιστῶν, ὃν προὔξενησεν ὁ ξένος καὶ ὀθνεῖος ἡμερολογιακὸς θεσμός, ὁ οὐδεμίαν ἀπήχησιν εὐρίσκων εἰς τὴν ὀρθόδοξον ψυχὴν καὶ ἐνώσῃ τὰ διεστῶτα ἐν τῷ πλαίσιῳ τῶν Κανόνων

καὶ τῶν σεπτῶν παραδόσεων, ἵνα πάντες ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζωμεν ταυτοχρόνως καὶ ὁμοιομόρφως τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς Κλητὴρ ἐπιδότω τὸ παρὸν νομίμως πρὸς τὴν Διοικ. Σύνοδον τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ψηφισθὲν ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τῆς Συνελεύσεως τοῦ Συνδέσμου τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Διευτεὺς ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

† Ἀρχιμ. Πέτρος Ἀστυφίδης

Τὰ μέλη

† Ἀρχιμ. Μαρτύριος Ζούλιας

† » Κοσμάς Καράμπελας

† Οἰκον. Βασ. Τσαπατσάρης

† Ἱερεὺς Νικ. Καλοσκάμης

Ἀριθ. 2098.

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΝ

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν τρίτην (3) τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1948 τεσσαρακοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 10 1)2 π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ἀνδρέας Α. Κανκῆς τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ὁλομελείας τῆς Συνελεύσεως τοῦ Συνδέσμου τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Δαμασκηνόν, τὴν ἀπὸ 17)30—8—48 ἐξώδικον διαμαρτυρίαν τῶν πρώτων πρὸς τὸν ἀνω Ἀρχιεπίσκοπον ἧς τὸ περιεχόμενον ἔχει κατ' ἀκριβῆ ἀντιγραφὴν ὡς ἀνωτέρω

Ὁ λαβὼν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

ἀ. α. Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ι. Σ.

† Ἀρχιμ. Δαμ. Κοιζιάς

(Τ. Σ.)

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σοφία Ὁρθοί. Δεικνύει ὁ Διάκονος τὸ Εὐαγγέλιον τὸ ὑποῖ διὰ νὰ τὸ ἰδοῦν ὅλοι καὶ ἐκφωνεῖ ὅτι εἰς αὐτὸ περιέχεται ἡ **Σοφία**. Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ ἡ ἀποκαλυφθεῖσα εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ. **Ὁρθοί.** Φωνάζει· ἐγερχεῖτε οἱ καθηήμενοι εἰς τὸ σκότος. Ὁρθοί, ὅσοι θέλετε νὰ σωθῇτε. Ὁρθοί ὅσοι ζητεῖτε τὴν ἀλήθειαν. Ὁρθοί ὅσοι σοφίαν ἐπιζητεῖτε, ὀρθοί οἱ ζητοῦντες τὸ φῶς.

Ἰδοὺ τὸ φῶς τὸ φωτίζειν καὶ ἁγιάζον πάντα ἄνθρωπον, ἰδοὺ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὸ **Ἱερὸν Εὐαγγέλιον**· ἐγείρεσθε λοιπὸν οἱ καθεύδοντες, ὅσοι ποθεῖτε τὴν σωτηρίαν σας θὰ τὴν εὑρετε εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον· εἰς τὰς σελίδας του θὰ ἀπολαύσετε τὴν

χαμένην χαράν, θὰ εὑρετε τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ζωὴν, τὴν ἐπουράνιον Βασιλείαν.

Καὶ οὕτω συνοδευόμενοι ἀοράτως ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ πλήθους ἀγγέλων, εἰσέρχονται ὁ Διάκονος καὶ ὁ Ἱερεὺς εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα καὶ ἐναποθέτουν τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης. Κατόπιν οἱ ψάλλται ψάλλουν διάφορα ἀπολυτίκια ἁγίων εἰς δόξαν τῶν ὁποίων εἶνε ἀφιερωμένοι ὁ ναὸς ἢ εἰς ἄλλους ἁγίους ἐορταζομένους κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀκολουθεῖ δέ :

Ὁ Τρισάγιος Ὕμνος.

Τὸν ὕμνον αὐτὸν ψάλλουν ἀκαταπαύστως οἱ τῷ πυρὶνῷ θρόνῳ κυκλοῦντες, τῆς Τριποσυστάτου θεότητος, ἅγιοι ἄγγελοι, τὰ πολυόμματα Χερουβιμ καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφεῖμ... «**Ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπανόμενος, ὁ τρισαγία φωνῇ ὑπὸ τῶν Σεραφεῖμ ἀνυμνούμενος καὶ ὑπὸ τῶν Χερουβιμ δοξολογούμενος.**» εὐχεται μυστικῶς καὶ παρακαλεῖ ὁ Ἱερεὺς, καθ' ἣν ὥραν οἱ ἱεροψάλται ψάλλουν τὸ «**ἅγιος ὁ Θεός**». Παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ δεχθῇ ἀπὸ τὰ ἁμαρτωλὰ ἡμῶν χεῖλη τὸν τρισάγιον ὕμνον καὶ νὰ συγχωρήσῃ ἡμῖν πᾶν ἀνόμημα ἐκούσιον καὶ ἀκούσιον... Ὅποια μυσταγογία ἀδελφοί! Τὴν ὥραν τοῦ τρισαγίου ὕμνου χαίρει ὁ οὐρανός· οἱ ἄγγελοι περουνίζουσιν ἐν χαρᾷ πέριξ τοῦ πολυελαίου καὶ οἱ φύλακες ἡμῶν ἄγγελοι ἀνέρονται καὶ κατέρχονται εἰς τὸν θρόνον τῆς μεγαλειότητος καὶ προσφέρουν τὸν ἐξερχόμενον ἐκ τῶν χειλέων μας ὕμνον ἀναμειγμένον μετὰ τὸ εὐώδες τοῦ θυμιατηρίου θυμίαμα. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ψάλλει καὶ ὑμνεῖ τὸν Κύριον, καὶ μόνον ὁ τοῦ σκότους πρόστατης, ὁ ἐκπεσὼν Ἐωσφόρος, τρέμει καὶ φοβίσσει ἀκούων τὴν φοβερὴν μελωδίαν, τὴν ὁποίαν πρὶν ἐκπέσῃ, ἀνέπεμπε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης Κύριον.

Ὁ Τρισάγιος ὕμνος λέγεται καὶ **ἀγγελικὸς ὕμνος**, διότι συνετέθη ἐκ τῆς μελωδίας ἐκείνης ποῦ ἐν δράματι ἤκουσεν ὁ προφήτης Ἠσαΐας, τὰ Σεραφεῖμ ἄδοντα κύκλῳ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ λέγοντα «**ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα ἡ γῆ τῆς δόξης Αὐτοῦ**».

Διὰ τοῦ Τρισαγίου ὕμνου ὑμνεῖται ὁ ἐν Τρισὶν προσώποις εἰς δοξαζόμενος καὶ προσκυνούμενος Θεός, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ἐγνωρίσαμεν διὰ τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Λόγου αὐτοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν κατάβασιν ἐμαρτύρησαμεν ὅτε «**Τὸ Πνεῦμα ἐν εἵδει περισσευῶς κατήλθεν ἐπὶ τὸν βαπτιζόμενον Ἰησοῦν καὶ φωνὴ ἤκουσθη ἐξ οὐρανοῦ λέγουσα: Οὗτος ἐστὶ ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠδόκησα**».

Ἅγιος ὁ Θεός ὁ Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, ὁ ἀναρχος, ὁ δίκαιος, ὁ φιλόανθρωπος, ὁ ἀρρήτως σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ συνεργεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. **Ἅγιος Ἰσχυρὸς**, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος, ὁ συντρίψας τὸ κράτος τοῦ θανάτου ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος καὶ τὸν Ἀδὰμ παγγενῇ ἀναστήσας. **Ἅγιος Ἀθάνατος** τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ φωτίζον καὶ ἁγιάζον πάντα ἄνθρωπον, καὶ δωρούμενον ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον. **Ἐλέησον ἡμᾶς**, Σὺ ὁ αἶρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου, Σὺ ὁ τὸ χειρογραφον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν διασφραγίσας, Σὺ ὁ διὰ τοῦ Παναγίου αἵματος καθαρίσας ἡμᾶς ἀπὸ πάσης

κηλίδος, ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς ἐπικαλουμένους Σε Θεὸν τρισυπόστατε, διότι ἐκτὸς Σοῦ ἄλλον οὐκ οἶδμεν, τὸ ὄνομα σου ὀνομάζομε: **Παναγία Τριάς Ἐλέησον ἡμᾶς.**

† **Ἀρχιμανδρίτης Πέτρος Ἀστυφίδης**

ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1022 τῆς 19)48 φύλλον τοῦ Περιοδικοῦ «Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι».

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΗΤΙΚΟΝ

ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ, ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΜΥΚΩΝΤΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟ ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΟΝ

«Ἡ ἀρίστη πολιτικὴ γίνεται πάντοτε δημοσίᾳ· ἐκεῖνο ὅπερ γάμνει μεγαλειώδη μίαν πολιτικὴν εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ εὐθύτης».

(Θιέρσος III σελ. 1)

Μὴ ἐπαρκοῦντες νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ πλῆθος τῶν διερωτῶντων περὶ τῶν γνησίων καὶ κατευθύνσεων ἡμῶν ἐναντι τοῦ συνταράσσοντος τὴν Ἐκκλησίαν ζητήματος τοῦ Ἑορτολογίου, ἀπὸ τῶσων ἐτῶν ἀπαντῶμεν δι' ἅπαντας δημοσίᾳ καὶ εὐθέως.

Ἡ θέσις ἡμῶν εἶναι ἀρχῇθεν ἐκκαθαρισμένη, κρυσταλλίνη καὶ σαφής. Ἡ θέσις ἡμῶν ἐμπνεομένη ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, εἶναι ἀμετάβλητος, καθόσον «**Χριστὸς χθές καὶ σήμερον ὁ Αὐτός. Μὴ καιροσκοποῦντες καὶ μὴ ἰδία τέλη διώκοντες, ἀρχῇθεν ἐπεσημάναμεν τὴν σοβαρότητα καὶ δεξιότητα τοῦ ζητήματος, ἐτάχθημεν ὑπὲρ τοῦ ἀνερχλήτου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ κατὰ τῆς βίας, ἐξεδηλώσαμεν τὸν τρόπον ἡμῶν πρὸς τὸ μέλλοντος Σχίσματος καὶ ὑπεδείξαμεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ παλαίου Ἑορτολογίου, καὶ ἐμμένοντες σταθερῶς εἰς τὰς ιδέας ἡμῶν διαπιστοῦμεν, ὅτι ἀνυπόχωρος, ὅτι τὸ Σχίσμα εἶναι σχεδὸν γεγονός καὶ μὲ διαστάσεις μεγάλας προχωρούντων εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰ πάτρια, ἡθικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν προσώπων καὶ ζώγων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φλεγόμενων ἐκ πίστεως, διενερνομένης τῆς ἀγωνιστικῆς σημαίας ὑπὲρ τῆς τηρήσεως ἀπαργάπτως τῶν Ἱερῶν κανόνων καὶ παραδόσεων**».

Μόνον ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία δύναται νὰ προλάβῃ τοὺς ἐκτραχηλισμοὺς καὶ τὸ σχίσμα, ἐπαναφέρουσα τὸ παλαιὸν Ἑορτολόγιον, καὶ ἀναλαμβάνουσα ἑσώθεν τὴν ἐξυγίανσιν καὶ ἀνόρθωσιν ἀπὸ βάσεως τῶν τῆς Ἐκκλησίας. καθόσον πράγματι «**συνετῶν ἐστὶν ἀνδρῶν προνοήσαι πρὶν τὰ δυσχερῆ γένηται**» (Πιττακός), παναληθέστατα δὲ «**Γίνονται αἱ στάσεις οὐ περὶ μικρῶν, ἀλλ' ἐκ μικρῶν στασιάζουσι δὲ περὶ μεγάλων**» (Ἀριστοτέλης Πολιτικά Ε' § 4).

Ταγοὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὅσοι σὺν τὰς καρδίαις! Στῶμεν μετὰ φόβου πρὸ τοῦ φοβεροῦ Βήματος τοῦ Χριστοῦ! Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία σταθμίζουσα καλῶς τὰς ἐναντι τοῦ Θεοῦ, τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς ἱστορίας εὐθύνας τῆς ἄς χωρήσῃ μετὰ θάρρους εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ πατρίου Ἑορτολογίου πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἴνα μὴ θεωρηθῇ δὲ καὶ πόρρωθεν ὅτι ἐπικαίρα τῆς στιγμῆς ἔπεα πτερόεντα φθεγγόμεθα, ἀναδημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ πρὸ ἐτῶν 14 γνώμας ἡμῶν, τῇ ἀληθείᾳ scripta manent, ἵνα διὰ πειστηρίων ἀμετακινήτων πιστοποιηθῇ ἡ σταθερότης καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς πολιτείας ἡμῶν.

Ἰδοὺ:

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ (I)

Ὁ δημιουργηθεὶς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας σάλος, ἐνεκα τοῦ ζητήματος τοῦ ἐορτολογικοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀξιώσεων τῶν Παλαιοημερολογητῶν, δὲν ἐνεφάνισε ζήτημα μὴ ὑπάρχον πρὶν, οὐδ' ἄγνο-

1.—Ἰδε φύλλον «Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι» ἀριθ. 835 τῆς 1.15 Ἰανουαρίου 1935.

ούμενον, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ τῆς δξύτητος, ἣν ἔλαβε τὸ πρᾶγμα ἐπαρουσιάσθη εἰς τὰ ὄμματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας· ἡ ὅλη σοβαρότης αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ὁμοῦ σοβαρότητα φαίνεται ὅτι ἀμφότεραι δὲν ἠθέλησαν ποτὲ ν' ἀντιληφθῶν ἐν ὅλῳ αὐτῆς τῷ μεγέθει. Μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τὴν βάσιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ μέρους μὲ τὸ ὅποιον κατ' οὐσίαν κεῖται τὸ δίκαιον, κατὰ τὰς γενικωτέρας ἐποψεις τοῦ ζητήματος, εἴμεθα ἐν τούτοις ὑποχρεωμένοι νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ὅλην δξύτητα καὶ σοβαρότητα τῆς ὑποθέσεως ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται σήμερον καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ μέτρα ὧν ἐπιβάλλεται σχετικῶς ἢ ἄμεσος λήψις. Διότι, δὲν ὀφείλομεν νὰ παραγνωρίσωμεν τὴν ἀδιαφιλονέκτον ἀλήθειαν ὅτι, ὅπωςδήποτε καὶ ἂν ἔχη τὸ ζήτημα κατὰ βάσιν καὶ μὲ ὁρισμένην προϋποθέσιν καὶ ἂν ἐγένετο ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἑορτολόγιον, (προϋποθέσεις δηλὰ δι' ὁμογνωμίας, ἢ, τοῦλάχιστον ἐλλείπει σοβαρῶν ἀντιρροήσεων τῆς Ἱεραρχίας τότε), εἶναι λέγομεν, ἀδιαφιλονέκτος ἀλήθεια, ὅτι οὐδεμία ἀπολύτως ἐγένετο ἔρευνα περὶ τῶν διαθέσεων τοῦ χρυστεπωνύμου πληρώματος, κατ' ἐξοχὴν συντηρητικοῦ, τοῦλάχιστον ἐν τῷ δόγματι τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλ' ἐχαρκτήρισε τὰς ὅλας ἐνεργείας περὶ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην μίᾳ ἀδικαιολόγητος σπουδῇ, ἡ ὁποία ἔφερε τὰ μετέπειτα δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἡ τηρηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας τακτικὴ ὤρνε τὰ πράγματα. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐμμένουν εἰς τὰ πάτρια ἔπρεπε νὰ μένουν ἀνενόητοι. Αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις καὶ εἰς ζητήματα ἰσως ἐποποιώδη, δὲν εἶναι κατὰ τὸ ὅποιον νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἐκρίζωσις τῶν διὰ μέτρων βίας καὶ ἐξαναγκασμοῦ. Ὁ ἔχων πράγματι θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τὰς ἔχει στερεὰς καὶ βαθεῖας καὶ ὥς εἶναι ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένον καὶ μεμαρτυρημένον, ἡ βία καὶ ἡ πίεσις εἶναι τὰ χειρότερα μέσα διὰ τὴν μεταβολὴν τοιούτων πεποιθήσεων. Ἐπὶ τοιούτων κεφαλαίων μόνον ἡ διαφώτισις, ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἡ σκόπιμος δύναται νὰ ἔχη ἀποτελέσματα ἀγαθὰ, ἡ δὲ διαφώτισις αὕτη, κατὰ κανόνα ἀπαράβατον, ὀφείλει νὰ προηγηθῇ τῆς λήψεως οἰουδήποτε μέτρου.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἐπιβάλλεται, νομίζομεν ἡ ὀριστικὴ λύσις τοῦ ζητήματος, πρὸς ἀποφυγὴν διαιωνίσεως τοῦ σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διαιωνίσεως τῆς διαιρέσεως ἐν μέσῳ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἐπειδὴ δέ, ὡς ὀρθότατα ὑπεστήριξεν ἡ ἐφημερὶς «Καθημερινή» οἱ Παλαιοημερολογῖται, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς ἐμμονῆς τῶν εἰς τὰ πάτρια, ἀποδεικνύονται καὶ ὑπὸ μεγαλυτέρων πεποιθήσεων ἐμπεφορτισμένοι Χριστιανοί, ἐπειδὴ δι' οὗς λόγους καὶ ἄνωτέρω ἀνεφέραμεν, δὲν δικαιούται τις νὰ ὑποχρεώσῃ τόσον μεγάλην μάζαν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πατροπαράδοτα καὶ αἰωνόβια ἔθιμα, εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι καὶ μόνον διὰ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ ἀφεύκτως ἄλλως, κατὰ τὴν κρίσιν μας, τοῦλάχιστον μέλλοντος νὰ γεννηθῇ σχίσματος, καὶ παρ' ὅλας ἴσως τὰς ἐμφανιζομένας δυσκολίας, ἐπιβάλλεται ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον—ἀνεξαρτήτως τοῦ κινήματος τῶν τριῶν ἀρχιερέων καὶ

τῶν πέριξ αὐτῶν δημιουργηθέντων ζητημάτων καὶ ἀξιώσεων—ὡς μόνη δυναμένη νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν φυγαδευθεῖσαν εἰρήνην ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν διασπασθεῖσαν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν ἐνότητα, τοῦθ' ὅπερ εἶναι καθήκον τῆς Ἱεραρχίας ἡ ὁποία δέον νὰ συνέλθῃ τὸ ταχύτερον.

ΤΟ ΛΑΜΠΡΟΝ ΕΘΝΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ»

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο εἰς τὴν στήλην του (Χρονικὰ) τῆς 1ης Αὐγούστου 1948 ἀριθ. φύλ. 1021 σὺν τοῖς ἄλλοις ἀναγράφει — **Ἱεραρχίας «ἔργα καὶ ἡμέραι»**. Εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον ὁ ἀκούραστος Ἰδιοκτήτης καὶ Διευθυντὴς ἐντιμότατος κ. Παναγιώτης Ἀθ. Βαρυμποπιώτης ἀπασχολεῖται μὲ τὸ ἔργον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Διοικ. Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς συνελθούσης κατὰ Ἰούλιον ἐ. ἔ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἅτινα γράφει οὗτος περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως ἀναφέρει καὶ τὰ ἀκόλουθα ἀφορῶντα τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα—**Ἔργον τελειόν**: ἡ εἰσήγησις σχετικῆς πρὸς τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, θέμα ἀναμφερῶς ἐξηνητημένον κατὰ τὴν θεωρίαν καὶ τὴν πράξιν, ἰδίᾳ δὲ ἡ ἀπάληψις τῆς ἐρμηνευτικῆς διατάξεως διὰ τὸ παλαιοημερολογητικόν.

Καὶ περὶ μὲν τῆς οὐσίας αὐτῶν θὰ ὁμιλήσωμεν ἐν καιρῷ ἐμπεριστατωμένως. Ἦδη μόνον ἀκρῶς δακτύλῳ ἀπτόμενοι τοῦ θέματος διαπιστοῦμεν ὅτι τὸν ζῆλον καὶ τὴν θέρμην τῶν πιστῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ Παλαιοῦ Ἑορτολογίου, ἀποτελούντων τὴν μεγίστην πλειονότητα τῶν ἐν Ἑλλάδι θρησκευόντων, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν τύποις Χριστιανῶν, δηλαδὴ τῶν ἐρυνδῶν καὶ λευκῶν ἀπίστων, δὲν θὰ δυνηθῇ ἡ Ἱεραρχία τῆς Δ. Ἐκκλησίας νὰ διαλύσῃ διὰ τῆς λόγῃς τοῦ χωροφύλακος. Αὐτὸ διδάσκει ἡ Ἱστορία καὶ μάλιστα ἡ Ἐκκλησιαστικὴ.

Ἐπόμενον ἦτο ὁ κ. Βαρυμποπιώτης γράφων τὰ ἄνω νὰ χρησιμοποιήσῃ ὅσα ἡ γλῶσσα τῆς ἀληθείας κηρύσσει ἀφοῦ ἐπὶ τεσσαράκοντα περίπου ἔτη μάχεται οὗτος εὐθαρσῶς εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς ἀληθείας χάριν τῆς ὁποίας περιεφρόνησε καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς προσωπικὰς του γνωριμίας καὶ προτιμήσεις, δι' ὃ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία ἐπαξίως τιμᾷ τοῦτον καὶ τὸ μεγαλειῶδες αὐτοῦ ἔργον ποικιλοτρόπως ἐυπηρέτησεν καὶ ἐξυπηρετεῖ τὴν τε Ἑλληνικὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Συνιστᾶται τοῖς ἡμετέροις ἐν Χριστῷ τέκνοις Κληρικοῖς καὶ Λαϊκοῖς ὅπως ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ εἰς τὸ πολύτιμον αὐτὸ καὶ πάνυ ὠφέλιμον περιοδικὸν «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι».

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Διὰ τοὺς Ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας»

Καθίσταται γνωστὸν ὅτι προκειμένου «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ν' ἀναδιωργανωθῇ εἰς τὸ καλλίτερον μὲ ἐκλεκτοὺς συνεργάτας καὶ μὲ ὅλην ἐμπεριστατωμένην πάντοτε, θὰ διακοπῇ ἐπὶ μῆνα ἡ ἐκδοσίς της.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

ΚΡΙΤΙΚΗ

Ο ΗΘΙΚΟΣ ΜΑΡΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΚΑΙ Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

«Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας ὅτι λευκαὶ εἰσὶν πρὸς θερισμόν».

Τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Κυρίου ἔφερα εἰς τὸν νοῦν μου, ὅταν ἐμελέτησα εἰς μίαν πρωϊνὴν ἐφημερίδα μίαν εἰδησιν, σχετικῶς μὲ τὸ Συνέδριον ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς υἱείας τὸ ὁποῖον συνήλθε κατ' αὐτὰς εἰς μίαν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν.

Μία θλιβερὰ διαπίστωσις εἰς τὴν ὁποίαν προέβη τὸ συνέδριον ὑπῆρξε καὶ ἡ αὔξησις τῶν διαζυγίων. Δὲν ὑπάρχει τραγικωτέρα εἰκὼν ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς διαλύσεως μιᾶς οἰκογενείας. Δὲν ὑπάρχει καὶ ὀλεθριωτέρα κοινωνικὴ ἀκαταστασία ἀπὸ τὴν διάλυσιν ἑνὸς γάμου. Τὴν ἀγάπην διαδέχεται τὸ μῖσος· τὴν ὁμόνοιαν ἡ διχόνοια· τὴν εἰρήνην ὁ πόλεμος· τὴν εὐτυχίαν ἡ δυστυχία. Τὰ τέκνα θεαταὶ ταραχῶδων σκηνῶν μελαγχολοῦν ὑποφέρουν, ἀρρωσταίνουν· κλονίζεται ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν εἰς τὰς αἰωνίας ἠθικὰς ἀξίας καὶ μεταβάλλονται εἰς ἐγκαταλελειμμένα ναυάγια.

Μία αἰτία εἰς τὸ θλιβερὸν αὐτὸ κοινωνικὸν φαινόμενον εἶναι καὶ ἡ «αὔξουσα ἀνεξαρτησία τῶν γυναικῶν». Τὴν διαπίστωσιν αὐτὴν ἔκανε ὁμὰς εἰδικῶν ἐπιστημόνων.

Ἀνεξαρτησία τῆς γυναίκας! Μὰ ἦτο δούλη; Ἔτσι τὴν ἐπαρουσίασε ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀποστασίας διὰ νὰ τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς, τὴν οἰκογενεῖαν τῆς, τὸν προορισμὸν τῆς. Καὶ τὴν μετέβαλε εἰς μίαν περιφερομένην ἐταίραν, εἰς ἕνα ἀπαίσιον κρεοπωλεῖον ἐκθέτον τὰ εἶδη τοῦ καὶ δημοσία καὶ εἰς τὰ παραθαλάσσια κέντρα. Τὴν μετέβαλε εἰς ἔγα πειρασμόν, εἰς ἕνα ἐφιάλτην ἐνεδρεύνοντα διὰ νὰ ὑφαρπάσῃ καὶ νὰ συλῇ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνδρός.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ξεσπίτωμα καὶ τὴν τελείαν ἀπὸ τὸν προορισμὸν τῆς παρέκκλισιν, ὠνόμασε πομπωδὸς ὁ πολιτισμὸς τῆς ὕλης «ἀνεξαρτησίαν» καὶ συνέστη· τὴν πάσιν θυσιᾷ ἀπόκτησιν τῆς. Τὸ ἐπέτυχε καὶ οὕτω ἐνεταφίωσε εἰς τὰ ἐρεῖπια τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν τὰ ἀθάνατα ἰδανικὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς μητρός. Ποία ὅμως τὰ ἀποτελέσματα; τὰ δεικνύουν οἱ ἀριθμοί: «Κατὰ τὸ ἔτος 1900, εἶπεν ὁ δόκτωρ Γκρίφιθ ἐσημειώθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν 500 μόνον περιπτώσεις διαζυγίου, ἐνῶ κατὰ τὸ 1948 προβλέπεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων θὰ ὑπερβῇ τὰς 50.000». Τελεῖα χρεώκοπία τοῦ θεοσυστάτου θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας. Τελεῖα καταβαράθρωσις τῆς κοινωνικῆς βάσεως, τοῦ γάμου. Πλουτισμὸς τῶν ἐκθέτων καὶ τῶν τροφίμων τῶν βρεφοκομείων. Πλουτισμὸς τῶν ἐγκαταλελειμμένων. Πολλαπλασιασμὸς τῶν ἐχθρῶν τῆς Κοινωνίας, εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνων ποὺ δὲν ἐγνώρισαν τὴν οἰκογενειακὴν στοργήν.

Ἀλλὰ ὁ ὕλισμος καὶ ἡ σαρκολατρεία ἐπέφερε καὶ ἄλλα θανάσιμα πλήγματα ἐναντίον τῆς κοινωνικῆς υἱείας καὶ τῆς ἀρμονικῆς συμβιώσεως. Οὕτω τὸ αὐτὸ συνέδριον διεπίστωσε: «Μία ἀνὰ τέσσαρας γυναῖκας ποὺ ὑπανδρεύονται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη

εἰς τὴν Μ. Βρετανίαν καθίσταται ἕγκυος πρὸ τοῦ γάμου τῆς, τὰ δὲ κρούσματα τῶν ἐκτρώσεων τῶν γεννήσεων νόθων τέκνων καὶ τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων ἐπολλαπλασιάσθησαν εἰς βαθμὸν ἀνησυχητικόν».

Θαυμάσατε πολιτισμόν! Θαυμάσατε πρόοδον! Ὅλα δὲ αὐτὰ κατεργάζονται ἢ μᾶλλον κατειργάζονται τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Αἰτία τῆς ὅλης αὐτῆς θλιβερᾶς καταστάσεως τὴν ὁποίαν τόσοσιν ζωηρῶς ἐξεκόνισε τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον ὑπῆρξε «ἕνα αἰσθημα ἀβεβαιότητος τὸ ὁποῖον κατατρώχει τὸν κόσμον».

Καὶ βεβαίως ἀφοῦ ἡ ἀποστασία συνέτριψε τὸ ἀνάκτορον τῆς πίστεως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, μοιραίως προεκάλεσε τὴν ἀβεβαιότητα. Ἐνόμισεν ὁ νεώτερος ἀνθρώπος ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἀπλούστερον πρᾶγμα τῆς ἀρνήσεως. Ἦρκει νὰ ἔλεγε ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεὸς καὶ τότε ὀρίζων ἀσφαλείας καὶ τάξεως διηνοίγετο. Καὶ ἐν τούτοις πόσα ἰδανικὰ δὲν ἐμπνέει ἡ πίστις! Πόσας ἀρετὰς δὲν τροφοδοτεῖ; Ποίας κατευθύνσεις δὲν διανοίγει διὰ τὸ ἄτομον; Ποία καθήκοντα δὲν συνιστᾷ; Συντριβομένης λοιπὸν καὶ ἐξαφανιζομένης τῆς πίστεως ἐξαφανίζονται πάντα ταῦτα καὶ ἀπομένουν μόνον ὀρισμένα κιλὰ κινουμένον κρέατος.

Εἶναι ὅμως δυνατόν ἡ ὅλη αὐτὴ κατάστασις νὰ εἶναι εὐχάριστος διὰ τὸ ἄτομον; δύναται ποτὲ εἰς τόσοσιν βορβορώδεις ἐκτάσεις νὰ ἀναβλύξῃ τὸ διανέστατον ὕδωρ τῆς εὐτυχίας; Εἶναι φυσικὸν ἡ ἀβεβαιότης νὰ γεννᾷ σταθερότητα καὶ μονιμότητα;

Ὡ! ἐκ τῶν μυθίων ἐκτάσεων ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά βοᾷ: ΟΧΙ. Ἡ εὐτυχία δὲν ὑπῆρχε καὶ δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ποὺ τὴν ὑπέδειξαν.

Καὶ ἀγωνιώδης κυνηγὸς τῆς εὐτυχίας ὁ ἀνθρώπος ἀναζητεῖ παντοῦ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀναζητεῖ νέους ὀρίζοντας καὶ νέας κατευθύνσεις· καλεῖ νέους λυτρωτὰς ἐκ τοῦ πόνου τοῦ καὶ νέους ἡγέτας τῆς ψυχῆς του. Εἰς τὴν «ἀβεβαιότητα» πλανόμενος ἐπιζητεῖ τὴν μονιμότητα καὶ σταθερότητα.

Ἰδοὺ, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ σπουδαιότης τῶν σχετικῶν αὐτῶν συνεδρίων· δίδουν μίαν εἰκόνα τῆς κρατούσης καταστάσεως. Προβαίνουν εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας καὶ κρούουν ἐν συνεχείᾳ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἄκρως ἐπικαιρὸς ἡ πρότροπὴ τοῦ Σωτῆρος. «Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσὶν πρὸς θερισμόν»;

Ἡ φράσις δὲ αὐτὴ τοῦ Σωτῆρος δὲν ἔχει μόνον ἱστορικὴν σημασίαν, ἀλλὰ πρωτίστως εἶναι ἐπικαιρὸς.

«Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας», ἀναφωνεῖ ὁ Θεάνθρωπος ἡμῶν λυτρωτῆς ἐπιδεικνύων εἰς τοὺς φιλερήμους ἀναχωρητὰς τὰς πόλεις ἔνθα καὶ τὰ σπήλαια τῆς ἀμαρτίας.

«Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν» λέγει πρὸς τοὺς νέους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι προσηλώσαν σταθερῶς καὶ ἀμετακινήτως τὰ βλέμματά των εἰς τὰς νεαρὰς συζύγους των καὶ λησμονοῦν τόσοσιν συντόμως τὰς πομπώδεις ἐπαγγελίας ποὺ ἔδιδον προηγουμένως.

«Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν» συνιστᾷ πρὸς

Ο

Γραφεία : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησία δραχ. 12.000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2,50—Ἐτησία δολ. 5

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτο-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος
κ. Χριστοφῆρον, Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφῆρος

Διεύθυνσις Τυπογραφείου
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι.

τοὺς ἀενάως καὶ ἀτερόνως συζητοῦντας καὶ μη-
δέποτε εἰς συμφωνίαν καταλήγοντας.

«Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν» ἐπαναλαμβάνει
καθ' ἑκάστην ὁ Σωτὴρ πρὸς τοὺς ἐφησυχάζοντας
ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν τυπικῶν τῶν καὶ ξηρῶν κα-
θηκόντων. Ναὶ ἀγαπητοί. Χριστιανισμὸς σημαίνει
ζωή. Καὶ τοιαύτην ζωὴν πρέπει νὰ ἀναπτύξωμεν.
Διὰ τοιαύτην ζωὴν πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν ὥστε νὰ
γίνῃ κτῆμα καὶ συνείδησις τῆς κοινωνίας. Ἄς μὴ
παρίδωμεν τὰς πνοοροῦσας κοινωνικὰς πληγὰς, αἱ
ὅποια ὄζουν καὶ αἱ ὅποια ὁμως πρέπει νὰ θερα-
πευθοῦν.

Ἄς ἀποδείξωμεν εἰς τὴν ἀβεβαίαν κοινωνίαν
τὴν σταθερότητα καὶ ὑπεροχὴν τῆς χριστιανικῆς
ζωῆς.

Μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὁ Σωτὴρ ἐκάλεσεν ἅλεις
διὰ τὸ ἔργον Του, ἡλιαδὴ ἀνθρώπους ῥίπτοντας δί-
κτυα καὶ ζωγρίζοντας ἐκ τῶν ὑδάτων τῆς ἁμαρτίας.

Ἄς ἔχομεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ ἀποστο-
λὴ τοῦ χριστιανοῦ ἐξαντλεῖται καὶ ὁλοκληροῦται εἰς
τὸν κοινωνικὸν στίβον.

Διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ χρειάζεται ζήλος ἐνθερμος,
πίστις σταθερά, ἀγάπη ἀνυπόκριτος, πειθαρχία στα-
θερά, συνοχή ἀδιάρρηκτος.

Ἄς συσπειρωθῶμεν ὅλοι περίξ τῆς Ἐκκλησίας,
ἔτοιμοι νὰ καταλάβωμεν τὰς θέσεις μας, ἀναλόγως
τῆς διαθέσεως καὶ ικανότητός μας.

Τὸ σύνθημά μας «ἐργάζεσθε ἕως ἡμέρας ἐστί».

Χριστιανοί, ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ εἰσθε γνήσιοι
ὁπαδοὶ τοῦ Πρωτεργάτου καὶ Ἡρώος τοῦ Γολγοθᾶ
τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος. Ὅσοι εἰλικρινῶς πι-
στεύετε εἰς τὰ διδάγματά Του καὶ δὲν ὑποκρίνεσθε.
Ὅσοι νοσταλγεῖτε τὴν μετ' Ἐκείνου συμβίωσιν εἰς
τὸν κόσμον τῆς Ἀθανασίας καὶ τοῦ Φωτός· ὅσοι
θέλετε νὰ φανήτε ἄξιοι τῆς ἀγάπης Του, ἀκούσατε
τὴν ἀθάνατον προτροπὴν Του καὶ «ἐπάρατε τοὺς
ὀφθαλμοὺς ὑμῶν εἰς τὰς χώρας ὅτι λευκαὶ εἰσὶ πρὸς
θερισμόν» ἀναλάβετε δὲ ἐν συνεχείᾳ τὸ θέριστρον
τῆς ἐργασίας πὺν θὰ σᾶς ἐμπιστευθῇ ἡ Ἐκκλησία
καὶ ἐγκαταλείψατε τὰ ἐρημητήρια τοῦ ἐγωῖσμοῦ σας,
εἴτε αὐτὰ εὐρίσκονται εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων
εἴτε ὑπάρχουν εἰς τὴν θαλασσοῦν ἀγκάλῃ τῆς οἰκο-
γενείας σας.

Ἀπὸ τὴν ἐξόρμησιν εἰς τὸ Νεσ. Ἀρσакείου (τραυματῖαι φωτογραφούμενοι μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς).